

Arrest

nr. 201 242 van 19 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Minderbroedersplein 6
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Sierra Leone nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Krio etnie. U bent geboren op 24 augustus 1985 in Freetown.

U werkt als verpleegster tijdens de ebolacrisis van 2014-2015, waarbij u zelf besmet wordt met het ebolavirus.

Op 13 december 2014 wordt u uit het Ebola Treatment Centre ontslagen aangezien u genezen bent. U keert terug naar uw familie en begint kort nadat u genezen verklaard bent opnieuw te werken.

U en uw familie worden door de inwoners van uw gemeenschap gemeden, gediscrimineerd en gestigmatiseerd omdat u ebola gehad heeft, uiteindelijk verplicht uw huisbaas uw familie te verhuizen. U en uw familie verhuizen verschillende malen. Begin 2016 ziet u het niet meer zitten en wilt u een einde maken aan uw leven. Uw moeder vraagt uw vriendin J. om hulp. U kan bij haar terecht en trekt bij haar in, in Daisy Street.

Het Instituut voor Tropische Geneeskunde te Antwerpen trekt u in 2016 aan als gastspreker voor het 8e Internationale Symposium over Filovirussen, met als thema ebola. Tijdens dit symposium uit u zich in negatieve zin over de Sierra Leonese overheid. U vreest dat de overheid u zal arresteren omwille van deze opmerkingen en vraagt op 30 september 2016 asiel aan in België.

In het kader van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een certificaat van genezing van ebola & ontslag uit het Ebola Treatment Centre, foto's, een paspoort van Sierra Leone en een programma van het 8e International Symposium on Filoviruses.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaart voor het CGVS dat u in uw thuisland onderhevig bent aan discriminatie en stigmatisering omdat u in 2014 besmet werd met het ebolavirus (gehoorverslag CGVS, p. 10 + 13 + 17-18).

Er dient opgemerkt te worden dat u in 2015 in zowel Prado, Italië als Genève, Zwitserland geweest bent om te spreken over ebola en de gevolgen van deze ziekte voor de overlevenden (gehoorverslag CGVS, p. 16). Uw verklaring dat u naar Sierra Leone terugkeerde omdat u dacht dat het terug normaal zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 24) voldoet niet. **De vaststelling dat u steeds terugkeerde naar Sierra Leone, tast uw verklaringen betreffende de problemen in uw land van herkomst reeds fundamenteel aan.**

Gevraagd naar hulp voor overlevenden van de ebolacrisis, verklaart u dat er geen hulp is (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd of er geen organisatie is die overlevenden helpt, verklaart u nogmaals dat er geen hulp is, dat **niemand de overlevenden helpt**. Ter bevestiging nogmaals gevraagd of er een organisatie is die mensen in uw situatie helpt, **ontkent u het bestaan van een dergelijke organisatie** een derde maal. Later tijdens het gehoor gevraagd of er een groep of organisatie is die overlevenden helpt, noemt u de **Sierra Leonese Organisatie van Ebola Overlevenden** (gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd of u **Pink Cross** kent, verklaart u dat dit deze organisatie is en dat **u deze organisatie zelf mee opgericht heeft. Het is opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaart dat er in Sierra Leone geen organisatie hulp biedt aan de overlevenden van Ebola, terwijl u zelf ambassadeur en medeoprichter bent van een dergelijke organisatie. Dit tast uw verklaringen betreffende de problemen in uw land van herkomst verder aan.**

Bij aanvang van het gehoor voor het CGVS gevraagd naar uw verblijfplaatsen binnen Sierra Leone, verklaart u **in augustus 2016 naar Daisy Street verhuisd** te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3) waar u ongestoord, zonder discriminatie of stigmatisering kon wonen omdat niemand er wist dat u een overlevende van het ebolavirus bent (gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaart in september 2016 Sierra Leone verlaten te hebben om naar België te komen – wat bevestigd wordt d.m.v. uw paspoort en het Schengenvisum (gehoorverslag CGVS, p. 3). Later tijdens het gehoor verklaart u echter **6 à 7 maanden (vanaf februari of maart 2016) in Daisy Street** gewoond te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 13). **U legt tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u naar Daisy Street verhuisd bent, een plek binnen Sierra Leone waar u volgens uw eigen verklaringen zonder noemenswaardige problemen kon verblijven.**

U verklaart eveneens niet terug te kunnen keren naar uw land omdat u tijdens het 8e Internationale Symposium over Filovirussen te Antwerpen kritiek geuit heeft op de Sierra Leonese regering (gehoorverslag CGVS, p. 18 + 20-21). Gevraagd hoe de overheid van Sierra Leone te weten zal komen dat u kritiek geuit heeft, verklaart u dat niet te weten (gehoorverslag CGVS, p. 24).

*U verklaart dat op de conferentie in Antwerpen veel journalisten aanwezig waren, toch **kan u niet zeggen hoe de overheid te weten zal komen dat u kritiek geuit heeft.***

*U verklaart ook reeds kritiek op de overheid geuit te hebben toen u bv. de Wereldgezondheidsorganisatie (verder WHO) toesprak in Genève (gehoorverslag CGVS, p. 21). **Het is echter niet aannemelijk dat u, nadat u kritiek geuit zou hebben op de overheid van uw thuisland, en daadwerkelijk hierdoor vervolging zou vrezen, zou teruggekeerd zijn naar Sierra Leone.*** Gevraagd waarom de kritiek die u geuit heeft in Antwerpen anders is dan wat u eerder gezegd had (voor de WHO te Genève, Zwitserland), ontwijkt u de gestelde vraag door te stellen dat er ook in België stigmatisatie is (gehoorverslag CGVS, p. 24). Echter, volgens informatie beschikbaar voor het CGVS heeft u niet alleen **geen kritiek op de overheid geuit tijdens uw toespraak voor de WHO in januari 2015, maar bent u als ambassadeur actief voor de organisatie Pink Cross terwijl de overheid, meer bepaald het Ministerie van Gezondheid, samenwerkte met deze organisatie in maart 2016, nadat u terugkeerde naar Sierra Leone uit Zwitserland** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Tijdens het gehoor gevraagd of u denkt dat de overheid iemand die internationaal gekend is iets zal aandoen, verklaart u nogmaals het **niet te weten** (gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd wat er zal gebeuren nadat u door de overheid eventueel gearresteerd zou worden, verklaart u nogmaals **niet te weten** wat ze zullen doen. **U haalt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u, omwille van uw kritiek op de overheid, in Sierra Leone gevisieerd zou worden met het oog op vervolging.**

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt trouwens nog meer tegenstrijdige verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.

Aanvankelijk verklaart u voor het CGVS dat u **voor augustus 2016 uw land nooit verlaten** heeft (gehoorverslag CGVS, p. 4). Later tijdens het gehoor gevraagd of uw komst naar België de eerste keer was dat u Afrika verliet, antwoordt u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 14). Later gevraagd of u in **Italië en Zwitserland** geweest bent, antwoordt u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 16). U legt tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u uw land verlaten heeft.

In kader van uw asielaanvraag legt u een certificaat van genezing en ontslag uit het Ebola Treatment Centre, foto's, een paspoort en een programma van het 8e Internationale Symposium over Filovirussen voor. Deze documenten hebben geen betrekking op feiten die in twijfel getrokken worden en weerleggen bijgevolg het voorgaande niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 maart 2017 een schending aan van "artikel 27 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoekster voert aan dat verweerder weigert rekening te houden met de punten b) en c) van bovenstaand K.B. Zowel verzoeksters verklaringen betreffende de hulp die zij in Sierra Leone kreeg als ebola-overlever, als haar individuele situatie als gestigmatiseerde vrouw, worden over het hoofd gezien wanneer het CGVS beslist om aan verzoekster de vluchtelingenstatus niet toe te kennen.

Het verzoekschrift merkt op dat de organisatie uit Sierra Leone die ter sprake komt in de bestreden beslissing in de ogen van verzoekster helemaal geen hulp biedt aan ebola-overlevers, en zij deze dan ook initieel niet vermeldt wanneer haar de vraag wordt gesteld of er een organisatie is die overlevenden helpt. *“Dit wordt geïllustreerd in het gehoorverslag (stuk 2 in bijlage) van 18 januari 2017, blz 12/28.”*

Verzoekster legt uit dat de *“Sierra Leoneanse organisatie van ebola overlevenden”*, waarover verzoekster het verder in het gehoorverslag heeft, een groep overlevers van de ziekte betrof die elkaar steun boden, maar helemaal geen organisatie was die met overheidsgeld ebola-overlevers er weer bovenop hielp. Wanneer zij dus verklaart dat niemand haar hulp bood is dit in haar ogen ook zo. Zij stelt zelf het initiatief te hebben genomen om met de andere ebola-overlevers samen te zitten zonder daarbij enige steun van overheidswege te krijgen. *“Dit legt verzoekster ook duidelijk uit in het gehoorverslag, blz 21/28.”*

Verzoekster verduidelijkt dat zij dus zelf een initiatief opstartte om lotgenoten te ontmoeten en samen naar oplossingen te zoeken, zonder dat zij daarbij enige steun ontving. In verzoeksters optiek was er in Sierra Leone dan inderdaad geen enkele organisatie die ebola-overlevers hielp, behalve het initiatief dat zij zelf had opgestart. Verweerder slaagt er volgens het verzoekschrift niet in verzoeksters woorden op de juiste manier te interpreteren.

Verzoekster voegt nog toe dat het gegeven dat deze groep zich later zou ontwikkelen tot *“Pink Cross”* en dat verzoekster hier ambassadeur van werd, niet wil zeggen dat verzoekster gelogen heeft eerder in het gehoor. Aangezien verzoekster ondanks haar eigen inzet niets terugkreeg van *“Pink Cross”*, is haar perceptie nog steeds dat er geen enkele organisatie is die daadwerkelijk de ebola-overlevers helpt. *“Verzoekster laat dit ook duidelijk blijken in het gehoorverslag, blz 22/28.”*

Verder haalt het verzoekschrift aan dat er op internet geen informatie is terug te vinden over de organisatie 'Pink Cross' die van na april 2016 dateert, wat verzoeksters verhaal in het gehoorverslag bevestigt: *“‘Pink Cross’ is door mismanagement ten onder gegaan en er is dus wederom geen enkele organisatie in Sierra Leone die ebola-overlevers helpt. Verzoekster gehoor op het CGVS vond plaats op 18 januari 2017. Aangezien ‘Pink Cross’ op dat moment ook al niet meer bestond, kan de verwerende partij haar niet verwijten dat zij de waarheid niet sprak toen zij negatief antwoordde op de vraag of er een organisatie is die ebola overlevers helpt. Ook de informatie betreffende ‘Pink Cross’ die door de verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd dateert van begin 2016. Verzoekster verklaarde zelf ook tijdens het gehoor (blz 23/28) dat zij begin 2016 stopte met ‘Pink Cross’ en dat de organisatie in de loop van 2016 ophield met bestaan.”*

Voorts wordt betoogd dat verzoeksters naam en foto op verschillende websites zijn terug te vinden en dat zij er wordt geportretteerd als medeoprichtster van *“Pink Cross”*, wat overeenkomt met haar verklaringen: *“Zij richtte de organisatie mee op in het begin van 2015, maar door mismanagement van onder andere Bob Foday kwam er al na een jaar een einde aan. Dit zegt verzoekster in een interview met CNN (stuk 3 in bijlage, dd. 06/02/15) over de oprichting van ‘Pink Cross’ in het begin van 2015, en dus op het moment dat zij als ambassadeur nog steeds geloofde in dit project”*.

Verzoekster verduidelijkt nog dat zij in het jaar 2015 zelf poogde om iets aan het probleem van de stigmatisering van ebola-overlevers te doen, maar dat zij, gedesillusioneerd door de corruptie die gepaard ging met het oprichten van een dergelijke organisatie, er na een jaar al de brui aan gaf en besloot om asiel aan te vragen in België.

Aangaande de speech die verzoekster gaf voor WHO (World Health Organization), welke aan het administratief dossier werd toegevoegd, merkt verzoekster op dat deze dateert van 25 januari 2015 en dat deze dan ook niet weergeeft hoe zij zich op het moment van haar asielaanvraag voelde ten opzichte van de Sierra Leoneanse overheid.

Het verzoekschrift stelt andermaal dat de bestreden beslissing enkele opmerkingen bevat over het gegeven dat verzoekster zelf een organisatie had opgericht ter ondersteuning van de ebola-overlevers terwijl zij verklaard had dat niemand haar hielp, en over het gegeven dat zij voor haar vertrek naar België eerder al speeches gaf in Italië en Zwitserland, zonder evenwel in deze landen asiel aan te vragen. Hierbij worden volgens verzoekster een aantal essentiële zaken over het hoofd gezien:

“Verzoekster richtte ‘Pink Cross’ zelf op omdat er van overheidswege geen enkel initiatief werd genomen in Sierra Leone. Hierdoor wekte zij de interesse van de heer Bob Foday die profijt wou halen uit verzoeksters bekendheid.

In het jaar 2015 was verzoekster ervan overtuigd dat zij met 'Pink Cross' echt een verschil kon maken in haar land van herkomst. Vandaar dat zij na haar speeches in Italië en Zwitserland terugkeerde naar Sierra Leone. Toen zij echter merkte dat de organisatie erop uit was om haar bekendheid te gebruiken om geld los te weken, en zij zelf niet geholpen werd en nog steeds gestigmatiseerd werd besloot zij de organisatie de rug toe te keren.

Toen verzoekster werd uitgenodigd om een derde Europees land aan te doen, België, zat zij volledig aan de grond in Sierra Leone. Dit is het verschil met haar eerdere bezoeken aan Europa: toen had zij als ambassadeur van 'Pink Cross' nog enige hoop dat de situatie in Sierra Leone zou verbeteren voor haar en haar lotgenoten. Compleet gedesillusioneerd was ze begin 2016 uit 'Pink Cross' gestapt en zij werd nog steeds gestigmatiseerd als ebola-overlever. Vandaar dat zij pas bij dit derde bezoek aan Europa besloot om asiel aan te vragen.”.

Verzoekster beklemtoont dat bovenstaande punten worden aangehaald in het gehoorverslag, doch dat het CGVS haar verklaringen over het niet-functioneren van 'Pink Cross' en de frustratie die dit bij haar teweeg bracht, negeerde.

Verzoekster voert aan dat er eveneens geen rekening wordt gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster, die omwille van haar inzet tijdens de ebola-crisis in Sierra Leone is uitgegroeid tot een internationaal gezicht in de strijd tegen deze ziekte. Verzoekster stelt vast, dat wanneer haar naam wordt ingegeven op google (stuk 4 in bijlage), haar speech voor WHO ('World Health Organization'), een interview voor CNN en foto's met onder andere Ban Ki-Moon verschijnen. Verzoekster meent dat het voor haar dus onmogelijk is om in Sierra Leone door het leven te gaan als een normaal persoon en dat zij vroeg of laat altijd gelinkt zal worden aan ebola en gestigmatiseerd worden door haar landgenoten, waar in Sierra Leone zij ook gaat wonen.

Verzoekster voert een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoekster voert in het verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van “artikel 1A, 2) van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van Vluchtelingen (hierna: het Verdrag van Genève)”, “schending van artikel 48/3, §1, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)” en “schending van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.”.

Verzoekster meent dat zij wel degelijk deel uitmaakt van een sociale groep in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Ebola-overlevers moeten in Sierra Leone vrezen voor vervolging omdat zij behoren tot een sociale groep van mensen die systematisch gestigmatiseerd worden, uitgesloten worden uit de gemeenschap en in sommige gevallen zelfs zonder reden worden opgesloten.

Verzoekster betoogt dat het CGVS nergens in de bestreden beslissing of in het administratief dossier informatie toevoegt over de onmenselijke behandeling die ebola-overlevers moeten ondergaan in Sierra Leone. Aangezien verzoekster bewezen heeft dat zij een ebola-overlever uit Sierra Leone is, zou er van de verwerende partij toch mogen verwacht worden dat zij een onderzoek voert naar de situatie van deze groep in het land van herkomst, aldus het verzoekschrift.

Het verzoekschrift stelt dat de internationale media nochtans uitgebreid hebben bericht over het fenomeen van stigmatisatie van voormalige ebola-patiënten en haalt artikels van onder meer de BBC, de Huffington Post, Vice News en de World Health Organization (WHO) aan.

Verzoekster betoogt dat zij de bescherming van haar land van herkomst niet kan invoeren.

Het verzoekschrift stelt nog dat, indien toch beslist wordt om aan verzoekster de vluchtelingenstatus niet toe te kennen, verzoekster in Sierra Leone op zijn minst het risico loopt om op een onmenselijke wijze behandeld of bestraft te worden omwille van het simpele feit dat zij ebola overleefd heeft. Hiermee valt zij onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat subsidiaire bescherming moet worden verleend aan mensen die het risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst.

“In primaire orde [wordt gevraagd] de betwiste beslissing van het Commissariaat-generaal tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van 28 februari 2017 te vernietigen. In secundaire orde aan verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen. In tertiaire orde aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.”

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- “2. *Gehoorslag CGVS Rebecca Johnson, dd. 18/01/2017.*
3. *CNN: "Ebola survivor: Demonic disease worse than war", dd. 06/02/2015.*
4. *Google search: "Rebecca Johnson Sierra Leone".*
5. *BBC: "Ebola outbreak: Stigma and uncertainty stalk survivors", dd. 04/12/2015.*
6. *Huffington Post: "Stigma remains as Sierra Leone begins road to recovery", dd. 18/11/2015.*
7. *VICE News: "Ebola survivors face stigma and harsh punishment for having sex in Sierra Leone", dd. 03/03/2015.*
8. *World Health Organization: "Psychosocial effects of an Ebola outbreak at individual, community and international levels", dd. 21/01/2016."*

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart dat zij bij terugkeer naar Sierra Leone zal worden gediscrimineerd en gestigmatiseerd omdat zij een Ebola-overlever is. Daarnaast vreest zij er te worden gearresteerd door de politie omwille van haar uitspraken over de Sierra Leoneanse regering (vragenlijst CGVS, punten 3.4, 3.5).

2.4.2. Vooreerst dient worden opgemerkt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer zij Sierra Leone verlaten heeft. Zo verklaart zij aanvankelijk op de zetel van het CGVS dat zij vóór augustus 2016 haar land nooit verlaten heeft (gehoorslag van het CGVS van 18 januari 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 4, p. 14), doch antwoordde bevestigend "In 2015" wanneer haar later werd gevraagd of ze ooit in Italië of Zwitserland is geweest (CGVS-verslag, p. 16). De Raad stelt vast dat verzoekster aanvankelijk poogde haar reizen te ontkennen en beweerde haar land nooit te hebben verlaten voor augustus 2016. Ook ligt haar verklaring dat haar paspoort werd uitgereikt op 9 mei 2016 omdat haar oude paspoort, dat zij achterliet in Sierra Leone, beweerdelijk bijna was vervallen (CGVS-verslag, p. 17) in het verlengde van haar betrachting haar eerdere reizen tussen Sierra Leone en Europa verborgen te houden. Dit ondermijnt haar geloofwaardigheid en tast haar medewerkingsplicht aan.

2.4.3. Immers verzoekster is in 2015 tweemaal in Europa geweest om te spreken over Ebola en de gevolgen van deze ziekte voor de overlevenden (CGVS-verslag, p. 16).

Ze keerde steeds terug naar haar land van herkomst waaruit kan blijken dat de problemen die verzoekster aanhaalt van discriminatie en stigmatisering in Sierra Leone niet dermate ernstig zijn dat ze een nood voor internationale bescherming kunnen aantonen. Dit kan ook blijken uit verzoeksters handelwijze nu zij in Italië of Zwitserland, niettegenstaande zij daar de kans toe had, geen asiel aanvraagde.

De uitleg in het verzoekschrift – dat verzoekster er in 2015 nog van overtuigd was dat zij met “*Pink Cross*” het verschil kon maken in Sierra Leone en daarom steeds terugkeerde, doch compleet gedesillusioneerd was in 2016 en daarom pas asiel aanvraagde bij haar derde bezoek aan Europa – is mogelijk doch kunnen voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

2.4.4. De ernst van verzoeksters beweerde problemen in Sierra Leone als Ebola-overlever, wordt verder ondermijnd door haar tegenstrijdige verklaringen over wanneer zij naar Daisy Street, New England zou zijn verhuisd, een plek binnen Sierra Leone waarover verzoekster zelf aangaf dat zij er zonder problemen kon verblijven (CGVS-verslag, p. 13). Zo verklaarde verzoekster aanvankelijk dat zij in augustus 2016 – een maand voor haar vertrek naar België – naar Daisy Street, New England verhuisd is (CGVS-verslag, p. 3), terwijl zij nadien aangaf dat zij er zes à zeven maanden heeft gewoond (CGVS-verslag, p. 13). Dat verzoekster niet in staat is op eenduidige wijze aan te geven hoe lang zij in Daisy Street gewoond heeft, waar zij beweerdelijk geen problemen kende, doet afbreuk aan de waarachtigheid van haar verklaringen omtrent de door haar vermeende ondergane discriminatie en stigmatisering.

2.4.5. De Raad benadrukt nog dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, *quod in casu non*.

2.4.6. Daarnaast verklaarde verzoekster dat zij zou worden gearresteerd in geval van terugkeer naar Sierra Leone omwille van de kritiek die zij aan het adres van de Sierra Leoneese overheid zou hebben geleverd tijdens het achtste Internationale Symposium over Filovirussen te Antwerpen in september 2016 (CGVS-verslag, p. 18, p. 20). Verzoekster stelde echter niet te weten hoe de overheid van Sierra Leone te weten zou komen dat zij kritiek geuit heeft (CGVS-verslag, p. 24). Indien verzoekster er nog aan toevoegde dat er “*zoveel journalisten*” waren, “*New York Times, anderen. Zo veel mensen samen*”, stelt de Raad vast dat ondanks de grote aanwezigheid van pers waardoor redelijkerwijs kan verwacht worden dat hierover bericht zou worden, verzoekster nalaat haar beweringen objectief te ondersteunen. Dit tast de waarachtigheid van verzoekster beweringen aan.

Hoe dan ook verklaarde verzoekster reeds eerder kritiek op de overheid geuit te hebben in Italië en Zwitserland, en dus ook toen zij de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) toesprak in Genève (CGVS-verslag, p. 21). Verzoekster keerde, nadat zij beweerdelijk kritiek geuit zou hebben op de overheid van haar land van herkomst waarvoor ze vervolging zou vrezen, wel steeds terug naar Sierra Leone en dit zonder gevolgen voor haar persoon. Verzoekster blijkt tevens niet in staat te duiden waarom de kritiek die zij geuit zou hebben in Antwerpen anders is dan wat zij eerder had gezegd voor de WHO in Genève en stelt slechts ontwijkend “*Ik denk ook, in België, is er stigmatisatie. Ik weet dat als ik hier blijf, ik hier een beter leven zal hebben, zodat ik een beter leven zal hebben. Ik wil vergeten wat ik doorgemaakt heb.*” (CGVS-verslag, p. 24). Daarenboven blijkt uit lezing van verzoeksters toespraak van 25 januari 2015 voor de WHO in Genève (zie informatie in het administratief dossier) dat zij geen kritiek geuit heeft op de Sierra Leoneese overheid. Integendeel, verzoekster bedankte de overheid en president van Sierra Leone uitdrukkelijk (“*I would like to also say special thanks to the Government of Sierra Leone, more especially the President of Sierra Leone, His Excellency Dr Ernest Bai Koroma, the Ministry of Health (...)*”, zie toespraak WHO “*Ebola is not the end of the world, it can be beaten*” van januari 2015). Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat verzoekster als ambassadeur actief is voor de organisatie *Pink Cross* terwijl de overheid, meer bepaald het Ministerie van Gezondheid, samenwerkte met deze organisatie in maart 2016, nadat verzoekster terugkeerde naar Sierra Leone uit Zwitserland (“*Checkout What Pink Cross Sierra Leone Donated to Ebola Survivors in Freetown*” van 18 maart 2016). Het is mogelijk dat verzoekster financiële steun (uit het buitenland) kreeg van ander bronnen doch dit betekent niet dat *Pink Cross* niet gesteund werd door haar nationale instanties.

Verzoekster erkent bovendien niet te weten of de overheid iemand die internationaal gekend is iets zal aandoen (CGVS-verslag, p. 26), noch te weten wat de overheid zou doen nadat verzoekster eventueel gearresteerd zou worden. Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij, omwille van haar vermeende, doch niet aangetoonde, kritiek op de overheid, in Sierra Leone gevisieerd zou worden met het oog op vervolging. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekster nergens aantoonde dat de overheid discriminatie van de Ebola-overledenen moedwillig discrimineert, laat staan in de mate dat dit een vervolging zou uitmaken in vluchtelingrechtelijke zin.

2.4.7. De door verzoekster bij verzoekschrift neergelegde artikelen – “CNN: *“Ebola survivor: Demonic disease worse than war”*, dd. 06/02/2015”, “BBC: *“Ebola outbreak: Stigma and uncertainty stalk survivors”*, dd. 04/12/2015”, “Huffington Post: *“Stigma remains as Sierra Leone begins road to recovery”*, dd. 18/11/2015”, “VICE News: *“Ebola survivors face stigma and harsh punishment for having sex in Sierra Leone”*, dd. 03/03/2015.”, “World Health Organization: *“Psychosocial effects of an Ebola outbreak at individual, community and international levels”*, dd. 21/01/2016” – kunnen voorgaande vaststellingen niet doen ombuigen.

Het artikel “CNN: *“Ebola survivor: Demonic disease worse than war”*, dd. 06/02/2015” werd geschreven door verzoekster zelf en vermeldt: “*The views expressed in this commentary are solely those of the writer*”. Verzoeksters verklaringen werden hierboven reeds onderzocht. Zoals hoger aangehaald kan uit verzoeksters verklaringen geen vervolging worden afgeleid. Waar verzoekster in dit artikel aangeeft dat Ebola-overlevers gestigmatiseerd worden, duidt zij bovendien niet concreet aan wat deze stigmatisering inhoudt.

Wat betreft de overige artikelen – “BBC: *“Ebola outbreak: Stigma and uncertainty stalk survivors”*, dd. 04/12/2015”, “Huffington Post: *“Stigma remains as Sierra Leone begins road to recovery”*, dd. 18/11/2015”, “VICE News: *“Ebola survivors face stigma and harsh punishment for having sex in Sierra Leone”*, dd. 03/03/2015.”, “World Health Organization: *“Psychosocial effects of an Ebola outbreak at individual, community and international levels”*, dd. 21/01/2016” – dient worden opgemerkt dat deze gedateerd zijn (uit 2015 en januari 2016) en aldus geen correct beeld van de actuele situatie in Sierra Leone geven. Hoe dan ook volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene artikelen dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.4.8. De verschillende zoekresultaten ten gevolge van de “Google search: *R.J. sierra leone*”, neergelegd bij het verzoekschrift, tonen slechts aan dat verzoekster een verpleegster uit Sierra Leone is, die het Ebola virus zelf kreeg en overleefde. Dit wordt geenszins betwist doch hieruit valt niet af te leiden dat verzoekster zou gestigmatiseerd worden in Sierra Leone omwille van het gegeven dat zij Ebola heeft overleefd in die mate dat het een vervolging zou uitmaken. Evenmin blijkt hieruit dat verzoekster bepaalde uitlatingen heeft gedaan aan het adres van de Sierra Leone overheid, noch dat zij hierom zou gezocht of gevisieerd worden.

2.4.9. De door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten – certificaat van genezing en ontslag uit het Ebola Treatment Centre, foto's, een paspoort en een programma van het 8ste Internationale Symposium over Filovirussen – hebben betrekking op feiten die niet betwist worden.

2.4.10. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK